SKRINET

ILDMÅNE

SKRINET FRA ROM

AFNIT 6

BENT BJERRE

Haralds nye måde at kæmpe på

Træningen i Hallum havde ændret hans mænd. De var ikke længere blot plyndrer, der stormede i land, dræbte, tog kvinder til fange og gjorde stærke mænd til slaver eller eunukker til salg sydpå.

Nu lærte de at kæmpe som en samlet enhed — skjold mod skjold, rækker der bevægede sig som én krop.

Harald skulle gå i land på den store ø mod vest og kæmpe på denne nye måde.

Han ville tage hele øen og kalde sig dens konge.

Langhuset ved forårsjævndøgn i Hallum

Krigerne sad tæt i Langhuset den aften. Ilden knitrede lavt, og røgen snoede sig op mod de mørke bjælker.

Forårsjævndøgnet havde bragt en særlig varme, men det var ikke kun ilden, der fik luften til at sitre.

Harald stod ved gavlen, halvt i skygge. Den nye tand af Lapis lazuli glimtede som en stjerne i mundvigen, hver gang flammerne slog op.

Borgens leder Wilhelm Øksegod sad sammen med lederne af de tre krigerhuse til højbords, med ryggen mod det store sejl, som bar hans slægtsmærke.

Langs siderne sad krigerne, skulder mod skulder, rækker af mænd der havde set døden i øjnene før — men aldrig på denne måde. De vidste, at Harald de næste dage ville udvælge dem én for én til deres plads mod sejren.

Mjød blev skænket i stride strømme. Hallums kvinder bevægede sig mellem bænkene med fade af svinekød, agerhøns og hjort, og krigerne tog imod med grådige hænder. Kvinderne nød den særlige gunst, der fulgte med at tjene ved Wilhelms bord — for de vidste, at mændene snart skulle ud i noget, der kunne gøre Hallum og det samlede Danmark kendt for kommende generationer.

Hallum var stedet for Haralds nye plan for oplæring af lederkrigere.
Den nye krigskunsts arnested. Harald ville udvælge træne nye ledende krigere, så der blev kæmpet som en enhed og ikke den gamle måde, hvor der blev angrebet helt uden kampplan.

Trællenes dans, musikanternes masker og Skrinets ankomst

Fra rummet bag Wilhelm Øksegod trådte tre trælle frem. De var knyttet til borgen som adspredelse for krigerne, når dagens træning var forbi og nætterne blev lange.

De bar særlige kjoler, løse og farvede, inspireret af kvinderne i de varme lande mod syd, hvor danserne lod bevægelserne tale.

Deres dans var ikke blot underholdning — den var en påmindelse om verden udenfor Hallums skove, om fremmede riger og fremmede skikke,
som kun få af krigerne nogensinde ville se.

Musikken kom fra tre rejsende musikanter.

Musikanterne spillede på harpe og fløjte, men var udklædt som rumlestænger, klædt i grove skind og med drabelige masker, der forestillede de fjender, som Hallums mænd snart skulle møde.

Maskerne var skåret med store tænder, horn og stirrende øjne, så selv de mest hærdede krigere trak vejret lidt tungere.

Hallums ældste mand var en munter fortæller. Han leverede lokale vitser, små uheld og drillerier, som fik mændene til at brøle af grin. Selv Wilhelm Øksegod lod sig rive med af den muntre stemning.

Harald havde valgt denne aften til noget særligt.

Et horn gjaldede og fik dansen til at standse og musikken til at dø ud.
Ind gennem døren trådte Munken JOVA med **SKRINET**

To krigere gik ved hans side.

Munken satte sig på knæ foran kongesønnen. **Hans stemme messende:**

“En gave fra ROM. **Fra Paven selv.** Fra den nye tros øverste leder.”

Skrinet var ankommet til Hallum få dage tidligere, bragt af en pavelig udsending, ledsaget af to bevæbnede krigere, som havde rejst gennem skove og moser for at nå frem.

Men Skrinet måtte ikke åbnes. **Ikke før det nye hus — KIRKEN — stod færdigt.** Harald havde allerede fundet stedet til Hallum Kirken- midt i Hallum Borgen

Indeni **guldkisten** lå relikvier, der ifølge Munken ville give kongesønnen sejrsheld, styrke og magt fra den nye gud.
Ting, som kunne ændre rigets fremtid. Ting, som kunne gøre Harald til mere end blot en søn af en konge.

Langhuset var stille. Selv trællene stod frosne i deres farvede kjoler.
Alle forberedte sig på næste dag

KRIGSDUELLER på Borgpladsen